

Vörös István
(1964, Budapest)
költő, műfordító, szerkesztő,
József Attila-díjas

Vörös István

Ezüstlakodalom

Szeretsz-e, édesem?
Velem élsz, de tényleg
tudnom kell, hogy szeretsz.
Ügyetlen mozgásom
szeretni nem lehet,
de talán te mégis
elnézed nekem, hogy
ritkul már a hajam,
ráncos a homlokom
és gyöngye a szemem.
Ha sántítva lépek,
meg-megcsap a hideg.
Rád éhes az ajkam,
mondjuk inkább szájnak.
Milyen is az élet!
Nincsen rá szabályzat.
Unhatod lelkemnek
magas röpülését,
viccelni próbálok,
kicsi a sebesség.
Szereted szívemnek
jól titkolt mélységét?
Szereted, ha örült
jókedv tör ki rajtam?
Szereted, ha hülyén
mosolygok a bajban?
Könnyed magával ránt,
és hogyha veszekszel,
eszembe jut közben,
szereted a tengert.
Szereted hibáim?
Vagy csak elfelejtéd,
velem a gyengeség

mennyi módon henceg.
Ő szeret igazán,
belém is költözött.
Zsarol és megaláz,
micsoda ócska dögl!
Szeretsz-e, édesem,
hogyha mindezt tudod,
nem minden embernek
jut ki annyi hurok,
mint amit kivetek,
magamra, terád is,
nehéz az életed,
hogyha velem töltöd,
kocsmázni se járok,
nem vagyok egy ördög,
Unalmas se vagyok,
álmomban beszélek,
egész nap hallgatok,
mint a denevérek.
Teneked férfiből
bőven kijuthatna,
kész csoda, hogy mégis
velem állsz csapatba.
Van két szép gyerekünk,
van rengeteg gondunk,
mind alva, mind ébren
folyton csak száguldunk.
Ott vagyok szívednek
minden verésében,
nagy a felelősség,
van mögöttem érdem.
Átengednék neked
minden dicsőséget,

de hiába teszem,
 hogyha nem ezt kérted.
 Hogy ne legyen vágyam,
 semmi akaratom,
 régóta szeretném,
 soha nem akarom.
 Föllázadsz ellenem,
 én is föllázadok,
 együtt harcolhatunk,
 együtt leszünk nagyok.
 Hatalmasra nőttünk,
 miénk már a város.
 Szeretsz-e, édesem,
 ugye nem aggályos
 a mi viszonyunk rég,
 nem is volt az soha,
 független szolgaság
 a biztos záloga,
 huszonöt éve már
 egymást kiváltottuk.
 De hogy ki rakott be,

nem volt arra gondunk.
 Lányom, anyám, húgom
 és nagynéném is vagy,
 de nagymamám már nem,
 a különbség túl nagy,
 főnököm, unokám,
 titkos védangyalom,
 utcán megbámult nő,
 madársokadalom.
 Én meg férjed, apád,
 örökbefogadott,
 óriás méretű
 uszkárcutyád vagyok.
 Elveszett nyakláncod,
 elhordott kabátod,
 fél pár cipőd vagyok,
 s hogyha kettőt látok,
 megint teljes lesz a
 felborult egyensúly.
 Belőlem ezentúl
 nem lesz már hiányod.

Almáskert (pasztell, papír, 68 × 48 cm, 2017)